

Arrest

nr. 204 820 van 1 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn van etnische origine. Uw familie is afkomstig van de provincie Maidan Wardak in Afghanistan. U bent geboren in Dawlat Abad, Shahr-e Rey in de stad Tehran in Iran. Uw familie beschikte niet over verblijfsdocumenten in Iran, wat het voor u onmogelijk maakte om naar een Iraanse school te gaan of legaal werk te vinden. U ging vijf jaar lang naar een Afghaanse school in Dawlat Abad en werkte vervolgens in de afvalverwerking om uw familie te ondersteunen. U verliet Iran uit schrik gedeporteerd te worden naar Afghanistan of naar Syrië gezonden te worden.

U heeft Iran verlaten in mei 2015. U bent België binnen gekomen op 13 oktober 2015 en vroeg twee dagen later asiel aan.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde twintig jaar lange verblijf als illegale Afghaan in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Zo dient te worden gewezen op weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot de herkomst van uw ouders in Afghanistan. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u niet te weten waar uw ouders geboren waren. U wist enkel dat ze in Afghanistan geboren waren (DVZ, vraag 13). Op het CGVS verklaart u dat uw vader en moeder afkomstig zijn van het district Behsood in de provincie Maidan Wardak. U weet niet dat er twee districten zijn in de provincie die de naam Behsood dragen. U kan niet specificeren uit welk district uw ouders precies afkomstig zijn (CGVS, p. 3). Uw vader zou u verteld hebben dat hij afkomstig is van het dorp Khajaw/Kojaw (CGVS, p. 3). Van welk dorp uw moeder afkomstig is, weet u niet (CGVS, p. 6). Later in het gehoor geeft u dan weer simpelweg aan dat uw vader en moeder van hetzelfde dorp afkomstig zijn (CGVS, p. 7). Uw gebrekkige verklaringen over de herkomst van uw ouders zijn weinig overtuigend.

Voorts overtuigen uw verklaringen over de vluchtredenen van uw ouders niet. Gevraagd om welke redenen uw ouders Afghanistan verlaten hebben en naar Iran gevlucht zijn, geeft u aan dat uw ouders vertelden dat er taliban waren in de regio en dat ze voor hen vluchtten. U verklaart dat uw ouders Hazara en sjiitisch waren en dat dit de twee redenen waren waarom ze vluchtten voor de taliban (CGVS, p. 6). Aangespoord om meer te vertellen over de situatie in Behsood die uw ouders ertoe noopten de regio te verlaten, vertelt u dat uw ouders u zeiden dat de Hazara en de sjiieten gedood werden. Er zou u verder niets ter ore gekomen zijn. Erop gewezen dat de familie van uw moeder ook Hazara en sjiieten waren, en gevraagd hoe het komt dat zij wel in de regio konden blijven, moet u enkel aangeven dat u hier niet naar gevraagd heeft (CGVS, p. 6). Over de taliban zelf kan u niets vertellen (CGVS, p. 6). Gevraagd of uw ouders persoonlijke problemen hadden met de taliban, stelt u dat dit u nooit verteld werd. Verder zouden uw ouders u niets verteld hebben over de situatie in Afghanistan bij hun vertrek (CGVS, p. 7). Dat uw informatie over de vluchtredenen van uw ouders dermate beknopt is, mag verbazen.

Opmerkelijk is tevens dat u aangeeft dat uw ouders ongeveer 25 jaar geleden van Afghanistan naar Iran vluchtten. U verklaart dat uw zus die één jaar ouder is dan u ook in Iran geboren werd. Gevraagd hoe lang uw ouders reeds in Iran woonden voor uw geboorte, geeft u aan dat het ongeveer drie of vier jaren moet geweest zijn (CGVS, p. 7). Dat zou betekenen dat uw ouders in 1991/1992 vanuit Afghanistan naar Iran trokken. Op dat moment was er van de taliban echter nog geen sprake. Dat u aangeeft dat uw ouders u zouden hebben verteld dat ze Afghanistan verlieten op de vlucht voor de taliban is bijgevolg niet geloofwaardig.

Dat uw verklaringen over de vluchtredenen van uw ouders dermate gebrekkig zijn, doet sterkte twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw jarenlange verblijf als illegaal Afghaan in Iran op de helling.

Ook uw verklaringen over verblijfsdocumenten in Iran roepen vragen op. Dat uw ouders in 1991 naar Iran gevlucht zouden zijn, maar er nooit over enige verblijfsdocumenten zouden beschikt hebben, is opmerkelijk (CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat – hoewel de genereuze houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van de Afghaanse migranten wijzigde in de jaren '90 – Afghanen nog steeds het statuut van Mohajerin of onvrijwillige religieuze migranten en ook de blauwe kaarten kregen tot 1993. Daarna werden enkel nog tijdelijke verblijfsvergunningen uitgedeeld en werd toegang tot gesubsidieerde medische zorg en voedsel teruggedroefd. Van dergelijke documenten weet u echter niets af (CGVS, p. 7).

U geeft aan dat u in de twintig jaren dat u in Iran woonde niet naar andere steden ging en slechts heen en weer ging tussen uw werk en uw huis en dus geen kaarten nodig had (CGVS, p. 8). Gevraagd naar de redenen waarom uw familie niet over verblijfsdocumenten beschikte in Iran, geeft u vreemd genoeg aan dat uw vader nooit documenten heeft willen aanvragen (CGVS, p. 8). Gevraagd of het mogelijk was voor uw familie om documenten aan te vragen, antwoordt u naast de kwestie dat het inkomen niet hoog genoeg was. Wanneer de vraag herhaald wordt, stelt u dat mensen u vertelden dat er een plaats was waar dit mogelijk was maar dat u of uw familie dit nooit gedaan hebben. U kan echter niet specificeren op welke plaats u verblijfsdocumenten kon aanvragen (CGVS, p. 8). Ook de organisatie verantwoordelijk voor het afgeven van verblijfsdocumenten aan Afghanen in Iran is u onbekend (CGVS, p. 8). Het is merkwaardig dat u geenszins op de hoogte bent van hoe, waar en bij wie of wat u verblijfsdocumenten kon aanvragen in Iran, in het bijzonder gezien u wel aangeeft dat de illegale toestand waarin u zich bevond in Iran problemen veroorzaakte voor u, zo kon u opgepakt worden tijdens uw job en kon u niet naar een staatschool (CGVS, p. 8). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niemand kende die u de weg kon wijzen. Uw ouders wilden deze kaarten namelijk niet omdat ze elk jaar een bedrag zouden moeten betalen om de kaarten te hebben (CGVS, p. 8). De voordelen van deze verblijfsdocumenten zouden volgens uw ouders niet opgewogen hebben tegen de jaarlijkse betalingen.

Los van het feit dat uw ouders geen interesse toonden in de verblijfskaarten voor Afghanen in Iran, dient te worden gewezen op uw gebrekkige kennis over deze kaarten. U weet wel te vertellen dat deze verblijfsdocumenten amayeshkaarten genoemd worden en dat ze jaarlijks dienen te worden verlengd. Het is evenwel opmerkelijk dat u, ondanks het feit dat u eerder aanhaalde dat u niet naar school kon en vreesde voor arrestaties in Iran, zelf nooit stappen ondernomen heeft om verblijfsdocumenten te bekomen (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe dat komt, stelt u dat u de regels niet kent en niet weet hoe u de documenten moet bekomen. U heeft zichzelf ook niet geïnformeerd hierover, naar eigen zeggen omdat u het te druk had met uw job (CGVS, p. 9). Dat u gedurende uw hele leven in Iran nooit de tijd zou gevonden hebben om informatie in te winnen over deze verblijfsdocumenten is evenwel niet aannemelijk. Gevraagd waar u de term amayesh opving, stelt u dat u het hoorde van de mensen die dergelijke documenten hadden. U vertelt dat wanneer u hen vroeg hoe u een kaart kon bekomen, ze u enkel zeiden dat het kon met veel moeilijkheden (CGVS, p. 9). Aangespoord te vertellen wat deze mensen u concreet vertelden, geeft u vaagweg aan dat er geld betaald moest worden aan de bank, dat men naar een bureau moest gaan en vervolgens enkele weken moest wachten (CGVS, p. 9). Gevraagd naar concrete redenen waarom u deze kaart nooit zelf ging aanvragen, geeft u aan het niet goed te weten. U vertelt dat mensen u zeiden dat het heel moeilijk was om de kaarten te verkrijgen (CGVS, p. 10).

U bent verder ook niet op de hoogte van het feit dat u niet langer in aanmerking zou komen voor een verblijfskaart binnen de amayeshregistratierondes gezien u niet geregistreerd bent in de voorgaande amayeshregistratierondes. Gevraagd of de mogelijkheid bestond om een kaart te krijgen, stelt u dat u hier geen informatie over heeft en dat uw ouders u niet toelieten om ernaar te vragen (CGVS, p. 10). Nogmaals gevraagd of u weet of het mogelijk was voor u om een verblijfskaart te verkrijgen, moet u toegeven het niet te weten. U weet niet of Afghanen die Iran de laatste vijf jaren binnen gekomen zijn nog kans maken op het verkrijgen van deze amayeshkaarten (CGVS, p. 10). Uw gebrekkige kennis over de amayeshregistratierondes doet verder twijfelen aan over de geloofwaardigheid van uw jarenlange verblijf als illegaal Afghaan in Iran.

Naast uw beperkte kennis over het amayeshsysteem, gaat u ook wat betreft het Comprehensive Regularisation Plan (CRP) de mist in. Het CRP is een registratieplan dat van 2010 tot 2012 werd doorgevoerd door de Iraanse autoriteiten. Onder dit plan konden illegaal in Iran verblijvende Afghanen een visum krijgen met een tijdelijke verblijfsrecht en een werkvergunning. Men diende zich te registreren en vervolgens binnen een bepaalde termijn naar Afghanistan te reizen om er een paspoort te bekomen en een visum aan te vragen. Het werd gezinnen later toegelaten deze aanvraagprocedure in Iran te vervolmaken. Gevraagd of er ooit, naast de amayeshregistratie, andere initiatieven geweest zijn om alsnog verblijfspapieren te bekomen in Iran, antwoordt u vaagweg dat sommigen kaarten kregen. Gevraagd om duidelijk te vertellen over deze kaarten, stelt u dat er ongeveer zes jaar geleden een mogelijkheid was voor illegale Afghanen om kaarten te krijgen (CGVS, p. 11). U geeft aan dat het voor u toen niet mogelijk was om kaarten te krijgen. Gevraagd naar de redenen hiervoor stelt u dat u

wel probeerde en erover sprak met uw ouders, maar dat uw ouders u slechts zeiden dat kaarten niet nodig waren. Gevraagd of u niet alleen kon deelnemen aan dit initiatief, stelt u dat u het niet kende en bang was voor de politie (CGVS, p. 11). Aangespoord te vertellen wat u weet over het initiatief, kan u enkel vertellen dat men naar een soort juridisch bureau moet, er een bepaald bedrag moest betalen en dan naar een gesloten centrum moest. Meer informatie heeft u niet. U geeft aan dat u bang was dat u alleen zou worden teruggestuurd naar Afghanistan. Gevraagd waar de deelnemers het paspoort konden verkrijgen, moet u toegeven dat u die informatie niet heeft. Gevraagd of er een verschil in procedure was voor gezinnen/families en alleenstaande mannen, moet u opnieuw aangeven geen informatie te hebben (CGVS, p. 11). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de angst en wantrouwen die illegale Afghanen mogelijks hadden ten opzichte van dit initiatief, is het toch wel opmerkelijk dat u geen verdere details kwijt kan over het CRP. Uw antwoorden blijven zeer vaag, zo kan u geenszins preciseren waar de mensen zich moesten aanmelden en hoe de procedure vervolgens verliep.

Opmerkelijk is verder dat u weinig en slechts vage informatie heeft over de Afghaanse gemeenschap in Shahre Rey, het stadsdeel van Teheran waar u beweert uw hele leven gewoond te hebben. Uw verklaringen over de contacten tussen u, uw familie en andere Afghanen zijn immers weinig aannemelijk. Zo geeft u aan dat uw familie de andere Afghanen in de buurt slechts groette (CGVS, p. 13). Later stelt u bij dat u en uw familie wel degelijk contacten onderhielden met andere Afghanen in de buurt, maar dat u geen familie had in Iran. Zo vertelt u dat uw moeder in contact was met de buurvrouwen. Gevraagd of u en uw familie dan naar trouwfeesten of begrafenis van andere Afghanen ging in Iran, geeft u aan van niet omdat op zo'n gelegenheden enkel familie en vrienden geïnviteerd worden (CGVS, p. 13-14). Dergelijke verklaringen over jullie contacten met andere Afghanen tijdens jullie decennialange verblijf als illegale Afghanen zijn weinig overtuigend. Later verklaart u dan weer dat u wel naar een trouwfeest ging van een vriend (CGVS, p. 14). Over die vriend kan u evenwel amper informatie kwijt. U stelt dat zijn naam Ali is, maar kan niet aangeven waar hij vandaag is in Afghanistan noch waarom hij het land ontvluchtte en Iran woonde (CGVS, p. 15). Uw opeenvolgende verklaringen over de contacten die u en uw familie onderhielden zijn weinig coherent en gedetailleerd, wat de geloofwaardigheid van uw jarenlange verblijf als illegale Afghaan in Iran verder ondermijnt.

Gevraagd of de Afghanen samenkwamen bij bepaalde gelegenheden of festiviteiten, verwijst u slechts naar moharram. Aangespoord meer te vertellen, voegt u toe dat ze ook vieren op eid. Wanneer de vraag een vierde maal herhaald wordt, geeft u aan dat de Afghanen ook de geboortedag van Abdul Ali – Baba – Mazari vieren. Over hem weet u te vertellen dat hij een Hazaraleider was die tegen de taliban vocht maar ondertussen dood is (CGVS, p. 13). Wanneer zijn geboortedag gevierd wordt, weet u echter niet. U geeft vaagweg aan dat uw moeder en vader erheen gingen maar u niet meenamen (CGVS, p. 13). Later verklaart u dan weer dat u niet vaak ging. Wanneer de viering is, weet u niet (CGVS, p. 14). Dat u kan uitleggen wie Baba Mazari is, maar er niet in slaagt weer te geven wanneer hij geëerd en gevierd wordt door de Afghaanse gemeenschap in Iran is opmerkelijk en roept wederom vragen op over uw beweerde jarenlange verblijf als illegaal Afghaan in Iran. Uit informatie blijkt dat miljoenen Hazara's wereldwijd in maart de moord op Mazari herdenken.

Bovendien is het zeer opvallend dat u van uw decennialange verblijf in Iran geen enkel bewijs weet neer te leggen. Hoewel u aangeeft over een sportkaart en verschillende foto's te beschikken die uw verblijf in Iran staven, heeft u tot op heden geen van deze documenten voorgelegd (CGVS, p. 21).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk twintig jaar lang als illegale Afghaan in Iran verbleven te hebben.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van

artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf (CGVS, p. 2). Er werd tevens beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 2). Geconfronteerd met de sterke twijfels die bestaan over twintig jaar lange verblijf als illegale Afghaan in Iran, werpt u op dat u niet geloofd wordt omdat u geen documenten voorlegt (CGVS, p. 22). Er wordt u evenwel gewezen op het feit dat documenten weinig of geen bewijswaarde hebben als geloofwaardige verklaringen ontbreken. Er wordt u nogmaals expliciet gevraagd of u eerlijk geweest bent over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, waarop u stelt dat u de waarheid gezegd heeft (CGVS, p. 22).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker stelt, waar hem verweten wordt dat hij niet op de hoogte is van de regio van herkomst en de vluchtredenen van zijn ouders, dat uit de inhoud van hetgeen bij de DVZ werd neergeschreven blijkt dat er sprake is van een materiële vergissing. Verzoeker is geboren in de stad Shahr Ray in de provincie Teheran in Iran en zijn ouders zijn geboren in het district Behsood in de provincie Maidan Wardak in Afghanistan. Verzoeker heeft deze materiële vergissing gemeld bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS.

Verzoeker vervolgt:

"Voor het overige is verzoeker geboren in Iran, en heeft hij Afghanistan nooit in zijn leven bezocht. Er kan hem bijgevolg niet verweten worden geen precieze kennis te hebben van de geografie van dit land, bijvoorbeeld dat er twee districten zouden bestaan met de naam Behsood of nog dat hij de naam van het precieze dorp waarvan zijn ouders uiteindelijk afkomstig zouden zijn niet met zekerheid kende."

Eveneens doet verzoeker gelden:

"Het kan verzoeker niet verweten worden niet op de hoogte te zijn van de precieze omstandigheden waarin zijn ouders Afghanistan zijn ontvlucht.

Vooreerst was verzoeker nog niet geboren op het ogenblik waarop zij Afghanistan dienden te verlaten. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn ouders met hem nauwelijks praatten over hun leven in Afghanistan, zodat het niet verwonderlijk is dat verzoeker ook geen informatie kan geven over het leven van zijn ouders in Afghanistan.

Dit is geenszins verwonderlijk, zoals het CGVS voorhoudt.

Ouders kunnen meer dan legitieme redenen hebben om hun kinderen nauwelijks informatie te geven over hun oude leven in Afghanistan. Zo is het mogelijk dat zij deze informatie onthouden van hun kinderen omwille van hun jonge leeftijd. Nadien kunnen zij hierover zwijgen omdat zij zelf niet willen terugdenken aan de gruweldaden die zij meemaakten of omdat zij hun kinderen hiermee niet willen confronteren en bijgevolg willen beschermen.

Als gevolg hiervan gaat het kind zich zelf een beeld vormen van het leven in Afghanistan, waarbij het niet uitgesloten is dat het termen hanteert waarmee het meer vertrouwd is, zoals de taliban. Op het ogenblik waarop zijn ouders het land verlieten, heerste er een burgeroorlog tussen de moedjahedien, zijnde jihadisten. De moedjahedien waren de voorgangers van de taliban, die nauwelijks twee jaar later uit hen is ontstaan (<https://nl.wikipedia.org/wiki/Moedjahedien>).

Bovendien is het niet uitgesloten dat een kind, dat geboren is in Iran en enkel dit land heeft gekend, minder interesse vertoont in een land waarvan hij nauwelijks iets afweet."

Over zijn onwetendheid over de mogelijke verblijfsdocumenten en procedures, geeft verzoeker aan:

"Verzoeker kon omwille van zijn leeftijd echter onmogelijk op de hoogte zijn van deze opties:

- De mohajerin-verblijfskaarten die geldig waren tot 1993 : verzoeker was toen niet eens geboren
- Het amayeshsysteem, dat beperkt is tot Afghaanse vluchtelingen die zich lieten registreren in 2001 (bij gebreke aan registratie in 2001 komt men niet langer in aanmerking voor dit systeem): verzoeker was toen amper 6 jaar oud.

- Het uitvaardigen van het CRP-plan in 2010: verzoeker was toen amper 15 jaar oud

In deze omstandigheden kan verzoeker geenszins verweten worden nauwelijks details te kennen van voormelde verblijfsstatuten.

Hij verklaarde bovendien dat zijn vader, die een gok- en alcoholverslaving had, hem sloeg indien hij aandrong waarom het gezin geen verblijfskaarten aanvroeg. Het CGVS heeft geen enkele rekening gehouden met deze problematiek.

Het CGVS kan verzoekers ouders niet verwijten geen verblijfskaarten te hebben aangevraagd:

Verzoeker verklaarde dat zijn ouders geen verblijfskaarten wilden aanvragen omwille van financiële beperkingen. Hij verklaarde verder dat het aanvragen van een verblijfskaart ontzettend complex is bij gebreke aan gespecialiseerde begeleiding hiervoor en dat velen zeiden dat ze het daardoor moesten laten vallen.

Het CGVS acht dit opmerkelijk, terwijl de COI-focus het daarentegen bevestigt. Uit de COI-focus blijkt dat de Afghaanse vluchtelingen die beschikken over een amayeshkaart deze jaarlijks dienen te verlengen. De armere gezinnen zijn veelal niet in staat om daartoe over te gaan gezien de hoge kostprijs hiervan. Bovendien verliezen veel Afghaanse vluchtelingen hun amayeshkaart omwille van de bureaucratische complexiteit van het systeem:

(...)

Verder is de beslissing van verzoekers vader om geen verblijfskaarten aan te vragen ook begrijpelijk gezien deze procedure vreemd genoeg ook verhoogde risico's op repatriëring met zich meebrengt:

(...)

Tenslotte blijkt dat de Afghaanse Hazara evenmin in aanmerking komen voor het vluchtelingenstatuut?

(...)

Ondergeschikt, is de vraag naar het bezit van een Afghaanse vluchtelingenkaart irrelevant: Zelfs indien verzoeker in Iran een Amayeshkaart had, dan zou hij deze intussen verloren hebben. Immers, houders van een Amayeshkaart verliezen hun kaart indien zij Iran verlaten:

(...)"

Aangaande het aan hem verweten gebrek aan kennis omtrent de Afghaanse gemeenschap in Iran, doet verzoeker gelden:

"Het CGVS verwijt verzoeker nauwelijks een sociaal leven te hebben gehad in Afghanistan. Opnieuw verliest het CGVS daarbij de concrete familiale situatie van verzoeker uit het oog. Hij verklaarde vooreerst dat er geen familie woonde in Iran, behoudens een oom die echter elk contact had verbroken. Verder verklaarde hij dat zijn vader een gok- en drugsverslaafde was die zowel hemzelf als zijn moeder sloeg. Hij verklaarde dat zijn vader een zware belemmering was om normale sociale contacten te ontwikkelen:

Zie bijvoorbeeld verhoor:

(...)"

Vervolgens werpt verzoeker op dat er een aantal elementen zijn die er wel op wijzen dat hij als illegale Afghaan in Iran heeft geleefd. In deze wijst hij op zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS en op de overeenstemming tussen deze verklaringen en beschikbare landeninformatie.

In zijn besluit, wijst verzoeker op (informatie over) de situatie voor etnische hazara in Afghanistan.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog landeninformatie bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoeker stelt de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een etnische hazara te zijn, geboren in Iran, en een nood te hebben aan internationale bescherming.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, daarbij redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de herkomst van zijn ouders. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Zo dient te worden gewezen op weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot de herkomst van uw ouders in Afghanistan. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u niet te weten waar uw ouders geboren waren. U wist enkel dat ze in Afghanistan geboren waren (DVZ, vraag 13). Op het CGVS verklaart u dat uw vader en moeder afkomstig zijn van het district Behsood in de provincie Maidan Wardak. U weet niet dat er twee districten zijn in de provincie die de naam Behsood dragen. U kan niet specificeren uit welk district uw ouders precies afkomstig zijn (CGVS, p. 3). Uw vader zou u verteld hebben dat hij afkomstig is van het dorp Khajaw/Kojaw (CGVS, p. 3). Van welk dorp uw moeder afkomstig is, weet u niet (CGVS, p. 6). Later in het gehoor geeft u dan weer simpelweg aan dat uw vader en moeder van hetzelfde dorp afkomstig zijn (CGVS, p. 7). Uw gebrekkige verklaringen over de herkomst van uw ouders zijn weinig overtuigend.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat hetgeen bij de DVZ neergeschreven werd over de geboorteplaats van zijn ouders zou berusten op een materiële vergissing, kan niet worden gevolgd. Verzoeker gaf aldaar duidelijk aan dat zijn ouders waren geboren te *“Afghanistan, weet niet waar”* (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.13A). Hij ondertekende deze verklaring bovendien uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Dari, waarmee hij bevestigde dat deze verklaring oprecht is en overeenstemt met de werkelijkheid. Bij het CGVS stelde hij daarenboven initieel dat zijn antwoorden bij de DVZ aan hem werden voorgelezen en dat alle antwoorden, behoudens deze inzake zijn eigen geboorteplaats, aldaar correct werden

neergeschreven (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3). Later beweerde hij, geconfronteerd met zijn initieel opgegeven geboorteplaats, weliswaar dat hij bij de DVZ zou hebben bedoeld dat zijn vader van Behsood afkomstig was doch dit vindt gelet op het voorgaande geen steun in het dossier. Zelfs indien dit zo was, dan nog blijft overigens de vaststelling overeind dat verzoeker niet wist van welk van de districten Behsood in Maidan Wardak zijn ouders afkomstig waren. Dat verzoeker zelf nooit in Afghanistan is geweest, vormt voor deze vaststelling geheel geen verschoning. Dit staat er namelijk hoegenaamd niet aan in de weg dat van hem mocht worden verwacht dat hij, gelet op zijn voorgehouden nationaliteit en vrees, zou kunnen specificeren van welk van deze districten zijn ouders afkomstig zijn. Met zijn vermeende onwetendheid over de specifieke herkomst van zijn ouders, doet verzoeker hoe dan ook geheel geen afbreuk aan en biedt hij geenszins een verklaring voor het gegeven dat hij de herkomst van zijn vader bij de DVZ duidelijk niet nader wist te specificeren terwijl hij bij het CGVS wel een specifiek dorp noemde. Voor het afleggen van de tegenstrijdige verklaringen over de specifieke herkomst van zijn moeder, verstrekt verzoeker hiermee ook geen dienstige uitleg. Indien hij over het voorgaande werkelijk in onwetendheid verkeerde, mocht worden verwacht dat verzoeker dit van bij de aanvang en consequent zo zou hebben aangegeven in plaats van dermate incoherente en tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de exacte herkomst van zijn ouders.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts overtuigen uw verklaringen over de vluchtredenen van uw ouders niet. Gevraagd om welke redenen uw ouders Afghanistan verlaten hebben en naar Iran gevlucht zijn, geeft u aan dat uw ouders vertelden dat er taliban waren in de regio en dat ze voor hen vluchtten. U verklaart dat uw ouders Hazara en sjiitisch waren en dat dit de twee redenen waren waarom ze vluchtten voor de taliban (CGVS, p. 6). Aangespoord om meer te vertellen over de situatie in Behsood die uw ouders ertoe noopten de regio te verlaten, vertelt u dat uw ouders u zeiden dat de Hazara en de sjiieten gedood werden. Er zou u verder niets ter ore gekomen zijn. Erop gewezen dat de familie van uw moeder ook Hazara en sjiieten waren, en gevraagd hoe het komt dat zij wel in de regio konden blijven, moet u enkel aangeven dat u hier niet naar gevraagd heeft (CGVS, p. 6). Over de taliban zelf kan u niets vertellen (CGVS, p. 6). Gevraagd of uw ouders persoonlijke problemen hadden met de taliban, stelt u dat dit u nooit verteld werd. Verder zouden uw ouders u niets verteld hebben over de situatie in Afghanistan bij hun vertrek (CGVS, p. 7). Dat uw informatie over de vluchtredenen van uw ouders dermate beknopt is, mag verbazen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Dat zijn ouders hem dermate weinig zouden hebben verteld over de reden(en) waarom zij hun land van herkomst, tevens het land waarvan verzoeker nog steeds de nationaliteit verklaart te bezitten, dienden te verlaten, is niet aannemelijk. Redelijkerwijze mocht worden verwacht dat zij hem meer zouden hebben verteld over de reden waarom zij hun heimat dienden te verlaten en waarom verzoeker opgroeide als illegaal in Iran. Eveneens mocht, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk worden verwacht dat verzoeker hiervoor meer interesse zou hebben vertoond en zich, al dan niet via zijn ouders, via derden of via andere informatiekanalen, zou hebben geïnformeerd over het verleden en over de reden(en) waarom zijn ouders Afghanistan dienden te verlaten en hijzelf een illegaal bestaan in Iran diende te leiden. Dit geldt des te meer nu hij gelet op zijn voorgehouden illegale status in Iran, zowel blijkens zijn eigen gezegden als de informatie in het dossier, riskeerde om te worden opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan en nu hij heden voorhoudt een vrees ten aanzien van dit land te koesteren. Minstens kon gelet op deze laatste overweging worden verwacht dat hij, om zijn persoonlijke risico in dit kader te kunnen inschatten, zich terdege zou hebben geïnformeerd over de reden waarom zijn ouders wel, doch hun familieleden niet, Afghanistan dienden te verlaten. Dat hij naliet dit te doen getuigt van desinteresse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vermeende vrees ten aanzien van Afghanistan.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Opmerkelijk is tevens dat u aangeeft dat uw ouders ongeveer 25 jaar geleden van Afghanistan naar Iran vluchtten. U verklaart dat uw zus die één jaar ouder is dan u ook in Iran geboren werd. Gevraagd hoe lang uw ouders reeds in Iran woonden voor uw geboorte, geeft u aan dat het ongeveer drie of vier jaren moet geweest zijn (CGVS, p. 7). Dat zou betekenen dat uw ouders in 1991/1992 vanuit Afghanistan naar Iran trokken. Op dat moment was er van de taliban echter nog geen sprake. Dat u aangeeft dat uw ouders u zouden hebben verteld dat ze Afghanistan verlieten op de vlucht voor de taliban is bijgevolg niet geloofwaardig.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat hij, onder meer omdat de taliban één van de groeperingen was die voortkwam uit de voorheen aanwezige mudjahdeen-groeperingen en omdat hij met de term taliban meer vertrouwd was, zelf ervan zou hebben gemaakt dat zijn ouders Afghanistan verlieten uit vrees ten aanzien van de taliban, kan immers niet worden aangenomen. Uit zijn

eerdere gezegden blijkt dat het duidelijk zijn ouders waren die zouden hebben aangegeven dat zij Afghanistan verlieten omdat zij destijds werden gevisieerd door de Taliban. In dit kader verklaarde verzoeker onder meer: *“toen, naar wat mijn vader en moeder me vertelden, ze zeiden dat er toen Taliban was voor wie we vluchtten en naar hier kwamen”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6).

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ook uw verklaringen over verblijfsdocumenten in Iran roepen vragen op. Dat uw ouders in 1991 naar Iran gevlucht zouden zijn, maar er nooit over enige verblijfsdocumenten zouden beschikt hebben, is opmerkelijk (CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat – hoewel de genereuze houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van de Afghaanse migranten wijzigde in de jaren '90 – Afghanen nog steeds het statuut van Mohajerin of onvrijwillige religieuze migranten en ook de blauwe kaarten kregen tot 1993. Daarna werden enkel nog tijdelijke verblijfsvergunningen uitgedeeld en werd toegang tot gesubsidieerde medische zorg en voedsel teruggedroefd. Van dergelijke documenten weet u echter niets af (CGVS, p. 7).

U geeft aan dat u in de twintig jaren dat u in Iran woonde niet naar andere steden ging en slechts heen en weer ging tussen uw werk en uw huis en dus geen kaarten nodig had (CGVS, p. 8). Gevraagd naar de redenen waarom uw familie niet over verblijfsdocumenten beschikte in Iran, geeft u vreemd genoeg aan dat uw vader nooit documenten heeft willen aanvragen (CGVS, p. 8). Gevraagd of het mogelijk was voor uw familie om documenten aan te vragen, antwoordt u naast de kwestie dat het inkomen niet hoog genoeg was. Wanneer de vraag herhaald wordt, stelt u dat mensen u vertelden dat er een plaats was waar dit mogelijk was maar dat u of uw familie dit nooit gedaan hebben. U kan echter niet specificeren op welke plaats u verblijfsdocumenten kon aanvragen (CGVS, p. 8). Ook de organisatie verantwoordelijk voor het afgeven van verblijfsdocumenten aan Afghanen in Iran is u onbekend (CGVS, p. 8). Het is merkwaardig dat u geenszins op de hoogte bent van hoe, waar en bij wie of wat u verblijfsdocumenten kon aanvragen in Iran, in het bijzonder gezien u wel aangeeft dat de illegale toestand waarin u zich bevond in Iran problemen veroorzaakte voor u, zo kon u opgepakt worden tijdens uw job en kon u niet naar een staatschool (CGVS, p. 8). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niemand kende die u de weg kon wijzen. Uw ouders wilden deze kaarten namelijk niet omdat ze elk jaar een bedrag zouden moeten betalen om de kaarten te hebben (CGVS, p. 8). De voordelen van deze verblijfsdocumenten zouden volgens uw ouders niet opgewogen hebben tegen de jaarlijkse betalingen.

Los van het feit dat uw ouders geen interesse toonden in de verblijfskaarten voor Afghanen in Iran, dient te worden gewezen op uw gebrekkige kennis over deze kaarten. U weet wel te vertellen dat deze verblijfsdocumenten amayeshkaarten genoemd worden en dat ze jaarlijks dienen te worden verlengd. Het is evenwel opmerkelijk dat u, ondanks het feit dat u eerder aanhaalde dat u niet naar school kon en vreesde voor arrestaties in Iran, zelf nooit stappen ondernomen heeft om verblijfsdocumenten te bekomen (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe dat komt, stelt u dat u de regels niet kent en niet weet hoe u de documenten moet bekomen. U heeft zichzelf ook niet geïnformeerd hierover, naar eigen zeggen omdat u het te druk had met uw job (CGVS, p. 9). Dat u gedurende uw hele leven in Iran nooit de tijd zou gevonden hebben om informatie in te winnen over deze verblijfsdocumenten is evenwel niet aannemelijk. Gevraagd waar u de term amayesh opving, stelt u dat u het hoorde van de mensen die dergelijke documenten hadden. U vertelt dat wanneer u hen vroeg hoe u een kaart kon bekomen, ze u enkel zeiden dat het kon met veel moeilijkheden (CGVS, p. 9). Aangespoord te vertellen wat deze mensen u concreet vertelden, geeft u vaagweg aan dat er geld betaald moest worden aan de bank, dat men naar een bureau moest gaan en vervolgens enkele weken moest wachten (CGVS, p. 9). Gevraagd naar concrete redenen waarom u deze kaart nooit zelf ging aanvragen, geeft u aan het niet goed te weten. U vertelt dat mensen u zeiden dat het heel moeilijk was om de kaarten te verkrijgen (CGVS, p. 10).

U bent verder ook niet op de hoogte van het feit dat u niet langer in aanmerking zou komen voor een verblijfskaart binnen de amayeshregistratierondes gezien u niet geregistreerd bent in de voorgaande amayeshregistratierondes. Gevraagd of de mogelijkheid bestond om een kaart te krijgen, stelt u dat u hier geen informatie over heeft en dat uw ouders u niet toelieten om ernaar te vragen (CGVS, p. 10). Nogmaals gevraagd of u weet of het mogelijk was voor u om een verblijfskaart te verkrijgen, moet u toegeven het niet te weten. U weet niet of Afghanen die Iran de laatste vijf jaren binnen gekomen zijn nog kans maken op het verkrijgen van deze amayeshkaarten (CGVS, p. 10). Uw gebrekkige kennis over de amayeshregistratierondes doet verder twifelen aan over de geloofwaardigheid van uw jarenlange verblijf als illegaal Afghaan in Iran.

Naast uw beperkte kennis over het amayeshsysteem, gaat u ook wat betreft het Comprehensive Regularisation Plan (CRP) de mist in. Het CRP is een registratieplan dat van 2010 tot 2012 werd doorgevoerd door de Iraanse autoriteiten. Onder dit plan konden illegaal in Iran verblijvende Afghanen een visum krijgen met een tijdelijke verblijfsrecht en een werkvergunning. Men diende zich te registreren en vervolgens binnen een bepaalde termijn naar Afghanistan te reizen om er een paspoort te bekomen

en een visum aan te vragen. Het werd gezinnen later toegelaten deze aanvraagprocedure in Iran te vervolmaken. Gevraagd of er ooit, naast de amayeshregistratie, andere initiatieven geweest zijn om alsnog verblijfspapieren te bekomen in Iran, antwoordt u vaagweg dat sommigen kaarten kregen. Gevraagd om duidelijk te vertellen over deze kaarten, stelt u dat er ongeveer zes jaar geleden een mogelijkheid was voor illegale Afghanen om kaarten te krijgen (CGVS, p. 11). U geeft aan dat het voor u toen niet mogelijk was om kaarten te krijgen. Gevraagd naar de redenen hiervoor stelt u dat u wel probeerde en erover sprak met uw ouders, maar dat uw ouders u slechts zeiden dat kaarten niet nodig waren. Gevraagd of u niet alleen kon deelnemen aan dit initiatief, stelt u dat u het niet kende en bang was voor de politie (CGVS, p. 11). Aangespoord te vertellen wat u weet over het initiatief, kan u enkel vertellen dat men naar een soort juridisch bureau moet, er een bepaald bedrag moest betalen en dan naar een gesloten centrum moest. Meer informatie heeft u niet. U geeft aan dat u bang was dat u alleen zou worden teruggestuurd naar Afghanistan. Gevraagd waar de deelnemers het paspoort konden verkrijgen, moet u toegeven dat u die informatie niet heeft. Gevraagd of er een verschil in procedure was voor gezinnen/families en alleenstaande mannen, moet u opnieuw aangeven geen informatie te hebben (CGVS, p. 11). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de angst en wantrouwen die illegale Afghanen mogelijk hadden ten opzichte van dit initiatief, is het toch wel opmerkelijk dat u geen verdere details kwijt kan over het CRP. Uw antwoorden blijven zeer vaag, zo kan u geenszins preciseren waar de mensen zich moesten aanmelden en hoe de procedure vervolgens verliep.”

Verzoeker biedt ter verklaring van de voormelde vaststellingen geen dienstige uitleg. Nog daargelaten de vraag of het aan zijn ouders en aan verzoeker zelf al dan niet kan worden verweten dat zij nooit pogingen zouden hebben ondernomen om een legale verblijfsstatus te verkrijgen, kon minstens worden verwacht dat verzoeker, ook rekening houdend met zijn leeftijd, beter op de hoogte zou zijn omtrent de voormelde documenten, mechanismen en procedures voor illegale Afghaanse vluchtelingen in Iran om hun verblijfsstatus aldaar te regulariseren. Het is immers geenszins onredelijk om van iemand die stelt als Afghaan in Iran te zijn geboren en getogen, die aldaar decennialang illegaal zou hebben gewoond en gewerkt, die daarbij ingevolge deze illegale status problemen zou hebben gekend en steeds de vrees moest koesteren dat hij zou worden gearresteerd en gedeporteerd naar Afghanistan en die bovendien net omwille van die vrees Iran zou hebben verlaten en naar Europa zou zijn gereisd, te verwachten dat deze persoon omtrent het voorgaande een meer gedegen kennis zou vertonen. Minstens mocht worden verwacht dat verzoeker zich over dit alles terdege zou hebben geïnformeerd in het kader en ter adstructie van onderhavig verzoek om internationale bescherming, dit om een duidelijk zicht te kunnen bieden op zijn status in Iran en om zijn verzoek te kunnen onderbouwen met de nodige achtergrondkennis inzake relevante gegevens voor zijn beweerde illegale status en verblijf in Iran. Deze status maakt immers de kern uit van zijn verzoek om internationale bescherming en vormt de directe oorzaak voor zijn vertrek uit Iran en de aangevoerde vrees ten aanzien van Afghanistan. Het is niet ernstig van verzoeker om te beweren dat hij decennialang als illegaal Afghaans vluchteling in Iran heeft gewoond en gewerkt en dit land vervolgens op twintigjarige leeftijd heeft verlaten omwille van de vrees dat hij ingevolge zijn illegale status zou worden gedeporteerd naar Afghanistan zonder dat hij omtrent het voorgaande de nodige details kan verstrekken en de nodige interesse vertoont.

Ook verzoekers kennis inzake de Afghaanse gemeenschap in Iran liet daarenboven danig te wensen over. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Opmerkelijk is verder dat u weinig en slechts vage informatie heeft over de Afghaanse gemeenschap in Shahre Rey, het stadsdeel van Teheran waar u beweert uw hele leven gewoond te hebben. Uw verklaringen over de contacten tussen u, uw familie en andere Afghanen zijn immers weinig aannemelijk. Zo geeft u aan dat uw familie de andere Afghanen in de buurt slechts groette (CGVS, p. 13). Later stelt u bij dat u en uw familie wel degelijk contacten onderhielden met andere Afghanen in de buurt, maar dat u geen familie had in Iran. Zo vertelt u dat uw moeder in contact was met de buurvrouwen. Gevraagd of u en uw familie dan naar trouwfeesten of begrafenis van andere Afghanen ging in Iran, geeft u aan van niet omdat op zo'n gelegenheden enkel familie en vrienden geïnviteerd worden (CGVS, p. 13-14). Dergelijke verklaringen over jullie contacten met andere Afghanen tijdens jullie decennialange verblijf als illegale Afghanen zijn weinig overtuigend. Later verklaart u dan weer dat u wel naar een trouwfeest ging van een vriend (CGVS, p. 14). Over die vriend kan u evenwel amper informatie kwijt. U stelt dat zijn naam Ali is, maar kan niet aangeven waar hij vandaag is in Afghanistan noch waarom hij het land ontvluchtte en Iran woonde (CGVS, p. 15). Uw opeenvolgende verklaringen over de contacten die u en uw familie onderhielden zijn weinig coherent en gedetailleerd, wat de geloofwaardigheid van uw jarenlange verblijf als illegale Afghaan in Iran verder ondermijnt.

Gevraagd of de Afghanen samenkwamen bij bepaalde gelegenheden of festiviteiten, verwijst u slechts naar moharram. Aangespoord meer te vertellen, voegt u toe dat ze ook vieren op eid. Wanneer de vraag een vierde maal herhaald wordt, geeft u aan dat de Afghanen ook de geboortedag van Abdul Ali –

Baba – Mazari vierden. Over hem weet u te vertellen dat hij een Hazaraleider was die tegen de Taliban vocht maar ondertussen dood is (CGVS, p. 13). Wanneer zijn geboortedag gevierd wordt, weet u echter niet. U geeft vaagweg aan dat uw moeder en vader erheen gingen maar u niet meenamen (CGVS, p. 13). Later verklaart u dan weer dat u niet vaak ging. Wanneer de viering is, weet u niet (CGVS, p. 14). Dat u kan uitleggen wie Baba Mazari is, maar er niet in slaagt weer te geven wanneer hij geëerd en gevierd wordt door de Afghaanse gemeenschap in Iran is opmerkelijk en roept wederom vragen op over uw beweerde jarenlange verblijf als illegaal Afghaan in Iran. Uit informatie blijkt dat miljoenen Hazara's wereldwijd in maart de moord op Mazari herdenken.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De vaststellingen inzake zijn incoherente en weinig overtuigende verklaringen inzake de contacten die zijn familie met de Afghaanse gemeenschap in Iran heeft laat hij ongemoeid. Ook biedt verzoeker geen dienstige uitleg voor zijn onwetendheid omtrent de vriend op wiens trouwfeest hij geweest zou zijn. Verder blijkt uit zijn voormelde gezegden dat zijn ouders weldegelijk deelnamen aan bepaalde vieringen. Bijgevolg mocht worden verwacht dat verzoeker dienaangaande ook de nodige duiding zou kunnen verstrekken.

Verzoeker laat de bestreden beslissing tot slot ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Bovendien is het zeer opvallend dat u van uw decennialange verblijf in Iran geen enkel bewijs weet neer te leggen. Hoewel u aangeeft over een sportkaart en verschillende foto's te beschikken die uw verblijf in Iran staven, heeft u tot op heden geen van deze documenten voorgelegd (CGVS, p. 21).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Verzoeker brengt de betreffende documenten daarenboven tot op heden niet bij en toont evenmin aan enige poging te hebben ondernomen teneinde zijn beweerde verblijf in Iran als illegale Afghaanse vluchteling te staven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde jarenlange verblijf als illegale Afghaan in Iran en aan de hieruit voortgesproten problemen en vrees.

Derhalve heeft verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals omschreven in zowel de bestreden beslissing als hetgeen voorafgaat. Verzoeker weigert aldus moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke herkomst, levensloop, verblijfplaats(en), achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de aangehaalde vrees en de situatie (onder meer deze voor Hazara) in zijn zelfverklaarde land van herkomst niet dienstig en kan hij met deze verwijzing geenszins volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.2. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT